

χῆς, καθότι εἶναι δηλητήριο. — Τινες μεταχειρίζονται πρὸς ἐξαφανισμόν τῶν ἐντόμων αὐτῶν καὶ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ θείου, τοῦ μηδικοῦ σιλφίου (asafœdita), καὶ τινων φυτῶν, ὡς τοῦ λεπιθίου (passerage), τῆς κοριόφυγος (cimicaire) κτλ. ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ ὑποφέρῃς τὴν ὁσμὴν τοῦ θείου, καὶ μάλιστα τοῦ μηδικοῦ σιλφίου, δηλαδή τοῦ σεῖ τὰ ν-μ πο κο ὤ;

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Ὀψιπλόουτος.

Σὲ ἀπαντᾷ καθ' ὁδόν, προσποιεῖται ὅτι δὲν σε γνωρίζει, συστέλλει τὰ βλέφαρά του, ἀλλὰ μόλις καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου κατορθώνει νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν τῇ μνήμῃ του ὅτι σε εἶδεν εἰς τι μέρος, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται ποῦ λησμονεῖ τοὺς γονεῖς του· ἂν τὸν ἐρωτήσῃς περὶ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαδέλφου, σοὶ λέγει, « ναι, ἔχω μικρὰν συγγένειαν μετ' αὐτοῦ. » Ἡ τροφή του εἶναι πάντοτε λεπτή καὶ ἐκλεκτή. Τὰ φασούλια ἐπιβαρύνουσι τὸν στομάχον του· τὰ πράσα, ἔχι νὰ τὰ φάγῃ, ἀλλὰ ν' ἀκούσῃ μόνον τὸ ὄνομα αὐτῶν δὲν ὑποφέρει. — Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν της. « μοι φαίνεται, λέγει οὗτος, παράδοξον, πῶς ἡ Κυρία αὕτη ἐφαντάσθη ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ νυμφευθῶ ἐγὼ τὴν κόρην της! μετ' ἐξήτησαν τόσαι καὶ τόσαι, καὶ πάλιν τὸ ἐσυλλογίσθη, καὶ δὲν τὸ ἐσυμβίβασα, τώρα ἔρχεται καὶ αὕτη μετ' ὁ μὲν τὸν κάμῃ γαμβρόν της καὶ αὕτη νὰ μοὶ προτείνῃ τὴν θυγατέρα της διὰ σύζυγόν μου! » — Ὄταν περιπατῇ, νομίζει ὅτι οἱ πάντες τὸν βλέπουσι, τὸν θαυ-

μάζουσιν, ὅτι λέγουσι, « τί νέος! » — Ὁταν ὁμιλῶν λέγει, τὸν Πλάτων, νομίζει ὅτι τὸν φρονοῦσι σοφόν. — Εἶναι ὀλίγον φαλακρὸς, λέγει ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἶναι φαλακροί. — Ὄταν εἰσέρχεται εἰς συναναστροφὴν τινα καὶ βλέπει ὅτι οὐδεὶς ἐγείρεται ἵνα τὸν χαιρετήσῃ, ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὴν κακίαν τῶν ἀνατροφῶν. — Ὁ ῥάπτῃς του εἶναι εἰς Παρίσιους, διότι ἐδῶ δὲν ἔμαθον εἰσέτι νὰ ῥάπτωσι μετ' τέχνην. Τὰ ὑποδήματά του, δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐπιτύχῃ ὑποδηματοποιὸν, ὅστις νὰ τὰ κατασκευάζῃ ἀναλόγως τοῦ μικροῦ του ποδὸς, ἀλλὰ τὰ κάμνει πλατέα, καὶ ἐξέχοντα ὀλίγον μετὰ τὸν πρῶτον ὁστού τοῦ μεταταρσίου καὶ τῆς πρώτης φάλαγγος τοῦ μεγάλου δακτύλου· τοῦ λοιποῦ θὰ γράψῃ εἰς Παρίσιους, ἵνα καὶ αὐτὰ τῷ στέλλωνται ἐκεῖθεν. — Κοιμᾷται μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐξυπνᾷ περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης, λόγον δὲ δίδων εἰς τοῦτο, ὅτι οἱ ἐργάται καὶ οἱ πρόστυχοι ἄνθρωποι ἐγείρονται τὰ χαράγματα.

FAZETTA.

Ἡ ἐφημεριδογραφία ἦν γνωστὴ τοῖς Σίναις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Οἱ Σίναι μέχρι τῆς σήμερον δημοσιεύουσι καθ' ἑκάστην τὴν αὐτοκρατορικὴν, λεγομένην, ἐφημερίδα κατὰ διαταγὴν τῆς αὐλῆς.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἰταλία ἦτο τὸ κέντρον τῶν Εὐρωπαϊκῶν διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων, ἐφάνη πρώτην φορὰν εἰς τὴν Βενετιανὴν ἢ καλουμένην Γαζέττα, τὸ ὄνομα αὐτῆς λαβοῦσα ἐκ μικροῦ τινος νομίσματος ἀξίας ἐνὸς περιποῦ ἐβδόμου τοῦ γροσίου, ὀνομαζομένου γαζέττα, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐπωλεῖτο.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ ἱατρὸς Θεόφραστος Ρενωδότος ἐπιθυμῶν νὰ τέρπῃ τοὺς ἀσθενοῖς αὐτοῦ συνέλεγεν εἰδήσεις ἐκ διαφόρων

πάλεων, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ἅπας τῆς εβδομάδος εἰς φύλλον τι διὰ χειρὸς γεγραμμένον, καὶ τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Γ α ζ έ τ τ α ν τ ῆς Γ α λ λ ί ας. τοῦτο διήρκεσε μῆνές τινας. ἀλλὰ περὶ τὸν ἀπρίλιον τοῦ 1631, ἔλαβε διὰ βασιλικοῦ διατάγματος τὸ προνόμιον τοῦ ἐκδίδειν αὐτὴν διὰ τοῦ τύπου. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκύρωσεν ὕστερον Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. οὐ μόνον διὰ τὸν Ρενωδότον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη πολλοὶ τὰς Ἐφημερίδας καλοῦσι Γ α ζ έ τ τ ας.

Ἡ Γ α ζ έ τ τ α τ ῆς Γ α λ λ ί ας, ἥτις καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει, ἔσχε συνάμιλλον τὴν παρὰ τοῦ Λορέτου ἐκδιδομένην ἔπειτα Ἰ σ τ ὀ ρ ι κ ῆ ν Μ ο ὤ σ α ν, ἔφημερίδα γεγραμμένην διὰ στίχων καὶ ἀφιερωμένην εἰς τὴν δούκισσαν Λογγεβίλ.

Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ Ρενωδότος, ἐκτὸς τοῦ προνομίου του, εἶχε κατορθώσει νὰ λαμβάνῃ καὶ σύνταξιν τινα· ὁ συνάμιλλος ὅμως αὐτοῦ Λορέτος φαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων στίχων του πρὸς πρίγκηπά τινα, μᾶλλον ἀπαιτητικὸς ἢ ὁ Ρενωδότος.

Νέε πρίγκηψ καὶ ἀνδρεῖς, ὁ ἀστὴρ τοῦ βασιλείου, Χαριέστερε ἀγγέλου, ὠραιότερε Ἡλίου.

Ἀπὸ πᾶσαν ἐβδομάδα τὴν Γαζέτταν μου διαβάξῃς, Κ εἰς τὰς στήλας τῆς πολλῆς τ' ὀνομά σου τὸ θαυμάζῃς,

Ἐνδοξότερον ἂν θέλῃς νὰ γενῇ τὸ ὄνομά σου, Πρίσθες κατὶ τι ἀκόμη εἰς τὰ προτερήματά σου:

Ἐνὰ δῶρον νὰ μοὶ πέμψῃς, πρίγκηπά μου, ἂν θελήσῃς, Εἰς ἐμὲ θὰ δώσῃς κέρδος, σὺ τὴν δόξαν ὃ ἀποκτήσῃς.

Σ' τὰς δεκαπέντε τοῦ μηνὸς ἐγένετο τὸ βράδυ, Ποῦ ἐβασίλευε πυκνὸ καὶ ἀγριο σκοτάδι.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΦΙΛΑΓΓΥΡΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Ἰρλανδὸς τις φιλάγγυρος Τολάμ καλούμενος, ἀποθανὼν κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἔγραψε τὴν διαθήκην του ὡς ἐξῆς,

« Ἀφίνω ὡς κληροδότημα εἰς τὴν νύμφην μου τέσσαρα παλαιὰ κάλτια, τὰ ὁποῖα θέλουσιν εὑρεῖ ὑπὸ τὴν κλίνην μου πρὸς τὰ δεξιὰ.

« Εἰς τὸν ἀνεψιὸν μου Τάρλην ὡσαύτως δύο παλαιὰ κάλτια.

« Εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Ἰωάννην Στέιν ἐν κυανοῦν κάλτιον μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ μου ἐπανωφορίου.

« Εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου, ἐν ὑπόδημα καὶ ἓνα σάκκον ἐξ ἐρυθρᾶς φλανέλης,

« Εἰς τὸν Ἀνάχον, τὴν ἡμιτετραυασμένην λάγηνόν μου. »

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, οἱ κληροδόχοι συνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης ἤρχισαν πάντες νὰ γελῶσι διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ διαθέτου· οἱ κληροδόχοι πρὸ πάντων ὕψωσαν τοὺς ὤμους, νομίζοντες ὅτι ὁ Τολάμ συνέταξε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην διαθήκην διὰ νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ. Ἐνῷ ἡτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι ὁ Ἀνάχος διαβαίνων πλησίον τῆς λαγῆνου, ἣν εἶχε λάβει αὐτὸς ὡς κληροδότημα, τὴν ὥθισε μὲ τὸν πόδα· ἡ λάγηνος πεσοῦσα ἐθραύσθη· ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν εἶδον ὅτι ἐκ τῶν πλευρῶν τῆς λαγῆνου ἔπεσον κατὰ γῆς πλῆθος χρυσῶν νομισμάτων! εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, μετὰ πόσης χαρᾶς ἑκάστος ἔτραξε τότε πρὸς τὸ δοθεὶς αὐτῷ κληροδότημα.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΟΛΥΣΤΑΛΛΑΒΟΙ ΛΓΡΙΩΝ

ΤΙΝΩΝ ΔΑΩΝ.

Ἀρχηγὸς τις τῆς νήσου Ταίτλ ὠνομάζετο Δεμιστρητσομυλδάμπερ. — Ἰνδὸς τις συγγραφεὺς, Μαϊκαμιταικιακιάρ, (μαῦρος κόραξ). Εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος Σανδβίχ, βασιλεὺς τις τῆς νήσου Ὀβύου ἢ Ἀβαί, ἐκαλεῖτο Πουραχουαουκαϊκαῖα. βασιλίσσά τις Καϊκιγιαττωποῦρα.

Ἀνεγινώσκετο τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1839 εἰς τὰς ἐφημερίδας, « Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας ὠνόμασεν ἱππότην τοῦ τάγματος τοῦ Νεερλανδικοῦ Λέοντος τὸν Σουλ-